

De standvastige tinnen soldaat

De ogen van de jarige jongen begonnen te stralen. Op tafel stond een doosje met daarin 25 tinnen soldaatjes. De tinnen soldaatjes droegen een deftig uniform in rood met blauwe kleuren. Ook hadden ze allemaal een heldhaftig geweer. 1 soldaat miste een been. De jongen vond dat helemaal niet erg. Het maakte deze soldaat speciaal en buitengewoon stoer.

De soldaat met 1 been keek om zich heen. Op de tafel stond ook een kartonnen kasteel met daarin een lief danseresje. Ze had een prachtige jurk aan. In het haar droeg zij een gouden strik. Bam! De soldaat was op slag verliefd. 'Ze is de perfecte vrouw voor mij,' zuchtte de soldaat en hij kon zijn ogen niet meer van haar afhouden.

Het werd avond. De jongen moest naar bed. Hij zette zijn speciale soldaat op de vensterbank. De mensen gingen slapen, maar het speelgoed niet. Het was nu hun tijd om plezier te maken. Alleen de soldaat met 1 been bewoog zich niet. Hij bleef maar staren naar het meisje. Wat zou

hij haar graag in zijn armen nemen, maar hij was veel te verlegen om het te vragen. Een duiveltje in een doosje zag de soldaat smoorverliefd naar het danseresje kijken. 'Hou daarmee op', beval hij de soldaat. Het duiveltje was namelijk stiekem zelf ook stapelgek op het meisje. En hij kende haar langer dan de soldaat. 'Hou op, of je zult er spijt van krijgen' dreigde het duiveltje. 'Hou er onmiddellijk mee op!'

In de ochtend gebeurde iets ergs. Het raam vloog open. Het is niet zeker of dit kwam door een windvlaag...of had het duiveltje er iets mee te maken? De tinnen soldaat viel van de vensterbank naar buiten en kwam terecht op de stoep. Daar lag de soldaat, en alsof het nog niet erg genoeg was, ging het ook nog eens regenen. Twee jongens zagen het soldaatje liggen en namen hem mee. 'Laten we een bootje van papier maken,' riep een van de jongens enthousiast. 'Dan zetten we het soldaatje erin en laten hem in de straatgoot varen'. Zogezegd, zo gedaan. De tinnen soldaat voer met het bootje in het stromende regenwater langs de rand van de stoep zo hup, het riool in. Daar wachtte een lelijke rat hem op. 'Je moet mij betalen om hier te varen', siste de rat. Maar de soldaat had geen geld en wist dapper met heel veel snelheid weg van de rat te komen.

Het papier van het bootje werd natter en natter. Ze voeren nu richting zee. Uiteindelijk hield het bootje de soldaat niet meer. De tinnen soldaat zonk langzaam naar de bodem. Daar zwom een hele dikke vis. Hap, slik, en weg was de tinnen soldaat! De vis dacht dat het een lekker hapje was.

Maar het verhaal is daarmee nog niet afgelopen.

De vis werd gevangen en verkocht op de markt. Daar liep de moeder van de jongen. Ze zou vanavond iets lekkers maken. En dit was een mooie vis. Bij het bereiden van de vis vond ze de tinnen soldaat. Dat was toch wel heel bijzonder!

Dolblij was de jongen weer met zijn tinnen soldaat, die op zijn beurt ook heel gelukkig was. Nu hij al deze gevaren had doorstaan, durfde hij het danseresje wel ten huwelijk te vragen. De jongen had ze ook nog eens heel dicht bij elkaar neergezet. Het duiveltje zag het en schrok zich te pletter. Hij sprong uit zijn doosje en kopte de tinnen soldaat zo de houtkachel in. Het danseresje stootte hij daar ook bij aan. Ze tolde en viel in de armen van de soldaat. Eindelijk waren ze voor altijd samen! De volgende dag zag de jongen zijn soldaat en het danseresje niet meer. Maar wat hij wel vond in de kachel was een bijzonder mooi tinnen hart met een gouden strik.